

[Holstein.]

Behov derfor. Hvis Straffelovens § 143, eller den nye Lovs § 155, ikke skal komme til Anvendelse, hvor der foreligger en saadan Kæde af grove Skødesløsheder i Embedsførelse, som det her har været Tilfældet, hvis en højtstaaende Embedsmand end ikke skal ifalde Bødestraf for saadanne Forhold, saa er denne Paragraf i Fremtiden enten overflødig eller intetsigende, som en Hoben Bogstaver uden Mening, eller ogsaa er den for Fremtiden et Instrument, som politiske Magthavere kan benytte efter Forgodtbefindende.

Rigsadvokaten har øjensynlig gjort sig megen Umage for — saa langt det var ham muligt, naar han, den øverste Anklager, skulde have sin Ære som Retsmyndighed nogenlunde i Behold — at dække over og forflygtige Hr. Dalhoffs retlige Ansvar ved at snakke løs om udenretlige Fejl hos Hr. Dalhoffs underordnede; ved at give det Skin af, at de har et retligt Ansvar, hvor de intet saadant har, ved at skrive Spalte op og Spalte ned om Hr. Dalhoffs Forgængeres Fejl, ved at sige eet paa den ene Side og noget andet paa den anden Side, ved at udviske Hr. Dalhoffs retlige Ansvar saa meget som muligt gennem Inddragning af saa mange retlig sagesløse som muligt i de ansvarliges Kreds og ved at sideordne disse sagesløse Mænds fingerede Unladelessynder med Hr. Dalhoffs positive retsstridige Embedsforsømmelser med de af disse foraarsagede store samfundsøkonomiske Tab under een, omfattende, fælles, i Jurisprudensen hidtil ukendt Kategori: *Fejl*, Fejl uden noget som helst retligt Ansvar, uden nogen som helst retlige Følger for Hr. Dalhoff saa lidt som for hans sagesløse underordnede, Ansvarfrihed for den retlig skyldige saa vel som for de retlig ikke skyldige — Departementschef, ansvarsfri, prisgivet Tilstande og Stilstande i Ministeriet for Vildfarelser og Fejltagelser!

Alt har Rigsadvokaten gjort for at redde Hr. Dalhoffs ruinerede Departementschefspost, alt har han været klar paa, kun ikke, at han selv er kommet til at indtage en iøjnefaldende Plads i den store sorte Gryde af Fejl, som han saa kyndig og med en rutineret Koks Haandelag har brygget sammen. Denne Gryde oser langt af politisk Opportunisme og fordrejede Retsbegreber. Dette Retsdokument, som Gudskelov her i Landet neppe nogen Sinde har haft noget Sidestykke, indeholder en Essens af de Mennesket iboende miserable og uværdige Egenskaber, der ikke rammes af Straffeloven, af Ansvarsfor nægtelse, af Taktløshed, af insinuerende Diskreditering

af sagesløse for at skjule og dække den ansvarlige, af Lefsen for de politiske Magthaveres Ønske, af levende Sans for Splinten i Næstens Øje og af Blindhed for Bjælken i eget, af uridderlig Fremfærd overfor dem, der ikke er Medlemmer af Fagforeningen af Døgnets ansete.

Dette Aktstykke har passet den højtærede Statsminister som et varmt Omslag paa kolde Fødder. Rigsadvokatens Retsindstilling svarer til Statsministerens personlige Indstilling og taktiske Indstilling overfor den offentlige Mening som to Draaber Vand fra samme Sump. Dette utrolige rigsadvokatoriske „document humain“ burde fremtidig findes opslaaet i alle administrative Kontorer og ministerielle Værelser som en stadig Paamindelse, ikke om Højden af den Standard af personlig Upartiskhed og fribaaren Uafhængighed, af urokkelig og uanfægtelig Redelighed, af ømtaalelig Ansvarsfølelse og værdig Rankhed, som Befolkningen burde kunne vente at finde hos de administrative Medhjælpere og selve den Statschef, hvis Regerings Program er Højnelse af Landet, men som et Vidnesbyrd om en Standard, hvortil Statens ansvarlige Ledere og ansete Topfigurer forhaabentlig aldrig vil faa Held til at trække den jævne Befolkning ned. Thi den jævne Mands Standard af Retsind, Tilforladelighed og Honnethed er meget bedre end som saa.

At jeg har Ret, naar jeg paastaar, at den højtærede Statsminister og Rigsadvokaten forstaar hinanden med den Sympati, der er Udtryk for Sædernes Lighed og Sjælens Overensstemmelse, fremgaar til fulde af den højtærede Statsministers saakaldte Reprimande til de saakaldte paagældende.

Jeg har nu gennemgaaet den rigsadvokatoriske Rapport to Stadier. Jeg gaar saa over til denne Sags tertiære Stadium: Regeringens Reprimande. Mon det staar den højtærede Regering klart, hvad denne Reprimande, der er forkyndt Offentligheden som et Vidnesbyrd om den højtærede Regerings Retsind og Takt, i Virkeligheden indeholder? Hvad siger denne offentlige Tilrettevisning af de paagældende Embedsmænd? Den udtaler følgende: Regeringen forventer, at de i deres *fremtidige* Virksomhed udviser den Paapasselighed, som er *nødvendig* for deres Gerning i Stats-tjenesten. Det vil sige: Regeringen formener, at de i deres *hidtidige* Virksomhed har udvist en Forsømmelighed, som er *uforenelig* med deres Gerning i Statens Tjeneste. De er altsaa herefter uegnede til at fortsætte deres Virksomhed i Statens Tjeneste. Efter at have forkyndt dette